

Adapost in drum spre Casa

Contributed by Alin Cristea
Friday, 04 November 2005

Anul acesta s-au implinit 50 de ani de la fondarea comunitatii &Abri (Adapostul) in Elvetia de catre Francis Schaeffer, “ultimul teolog modern cu adevarat relevant si important. El s-a situat in punctul de tranzitie dintre modernitate si postmodernitate. Desi nu s-a adresat postmodernismului, influenta lui Schaeffer va exista mult timp in cultura postmoderna in care ne desfasuram lucrarea. O cultura care tinjeste dupa eroi si modele de lideri, dincolo de celebritati si staruri pop.” (David Hopkins, in Francis Schaeffer – The Last Great Modern Theologian, www.monkhouse.org/david)

De-a lungul anilor, mii de oameni au venit la &Abri din multe tari si din medii diferite. Sotia lui, Edith Schaeffer, a scris in cartea ei, &Abri:

“A vorbit cu existentialisti, adepti ai pozitivismului logic, hindusi, budisti, protestanti liberali, romano-catolici liberali, evrei reformati si evrei atei, musulmani, membri ai cultelor oculte si oameni profesind o mare diversitate de religii si filozofii, cit si cu atei de diferite tipuri. A discutat cu profesori ilustri, cu studenti stralucitori si cu retrasi stralucitori! A discutat cu nonconformisti, cu hipioti, cu oameni dependenti de droguri, cu homosexuali si cu oameni cu probleme de natura psihologica. A vorbit cu africani, indieni, chinezi, coreeni, japonezi, sud-americieni, cu locuitori ai unor insule din largul marii, cu australieni, neo-zeelandezi si cu oameni provenind din toate tarile europene, dar si din America si Canada. A discutat cu oameni avind diferite coloraturi politice. A discutat cu doctori, avocati, oameni de stiinta, artisti, scriitori, ingineri, cercetatori din multe domenii, filozofi, oameni de afaceri, ziaristi, actori, oameni faimosi si tarani…

In toate acestea, Dumnezeu i-a dat o educatie pe care nu multi oameni o pot avea. A primit raspunsurile pe care le cauta, nu in urma cercetarii academice (desi citeste foarte mult pentru a fi la curent), ci din aceasta arena a discutiilor directe. El raspunde unor intrebari reale cu niste raspunsuri atent gindite, care sint raspunsuri reale.”

Cit de mult lipsesc oamenilor astfel de adaposturi in care sa aiba dezinhbitia de a pune intrebari si a cauta astfel raspunsuri. Cei care indraznesc totusi sa vina la biserica (mai mult la insistenta prietenilor decit dintr-o curiozitate bine orientata) sint agresati cu stereotipuri confesionale sau, dimpotriva, cu exotice inovatii anacronice care nu ii ajuta sa-si lamureasca prea multe din dilemele pe care le au, ba mai pleaca si cu alte intrebari.

Odata, o astfel de persoana invitata de un prieten la biserica, la intrebarea (grabita) a acesteia: Ei, ti-a placut?, a raspuns, cu naivitate: Mda, dar… voi ii spuneti lui Isus… nea Isus? Si vazind nedumerirea prietenului, a continuat: Pai… asa ati cintat.

Usa si ferestrele deschide-le
Lasa sa intre-n ea Isus.

Noua metafora pentru fiinta umana in epoca postmoderna este ecranul. Omul este bombardat cu o cantitate imensa de informatie, si, ca sa-l citez pe unul dintre teoreticienii postmodernismului, Jean Baudrillard, “supra-expunerea si transparenta in fata lumii il traverseaza” si devine “un simplu ecran absorbant, o placa turnanta si insensibila a tuturor retelelor de influenta”.

Pentru a-si produce limitele proprii fiinte, omul trebuie sa gaseasca raspunsuri la intrebarile lui. Altfel, rataceste in continuare prin mall-urile filozofilor si credintelor de tot felul pe care i le propune o istorie ajunsa pe un palier supraaglomerat cu produse materiale si ideatice. Problema centrala nu este alegerea unuia dintre produse, ci are de a face cu oferta unica a mintuirii cu care Tatal ceresc isi intimpina fiul ratacitor revenit acasa. Miza nu are de a face cu consumismul, ci cu regasirea drumului spre Casa.

Oamenii cauta adapost in multe locuri, romanele si filmele ne-au convins deja ca lumea e o scena a tragismului pentru ca oamenii sint manipulati de alti oameni, dar mai ales pentru ca nu gasesc drumul spre Casa. In aceasta pelegrinare a omenirii, crestinii au un rol esential: sa-i lumineze drumul. Isus a spus: “Eu sint Lumina lumii.” si “Voi sinteti lumina lumii”.

In Prefata editorului la Trilogia (Editura Cartea Crestina, Oradea, 2002) lui Schaeffer citim: “Contributia unica a lui Francis Schaeffer se vede in abilitatea lui de a intelege nevoia disperata a omului modern de adevar, frumusetate si sens in viata lui.” Iar in Cuvint inainte, J.I Parker face portretul lui Francis Schaeffer (Omul si viziunea lui).

„Schaeffer a fost un om care citea, asculta și gîndea, care trăia în prezent, învăța din trecut și privea spre viitor; care avea darul neobisnuit de a comunica idei într-un mod ușor accesibil. Stilul lui comunicativ nu era acela al academicianului prudent, care trudește pentru acoperirea exhaustivă a materialului sau pentru obiectivitate și imparțialitate. Era mai degrabă acela al unui gînditor inflăcărat care își descrie viziunea asupra adevărului etern în trăsături de condei îndrăznețe și în contraste puternice.

Academicienii n-au obosit niciodată să-l condamne pe Schaeffer pentru acest mod de a comunica. Totuși, este un fapt dovedit că, revoltati împotriva diferitelor mode din domeniile lor profesionale, mulți gînditori și artiști tineri au găsit în analiza lui Schaeffer o frînghie de salvare care le-a adus echilibrul mintal, fără de care nu ar fi putut, literalmente, să mai trăiască. Schaeffer s-a considerat un evanghelist chemat să rostească adevărul perseverent și fără compromisuri unor oameni reali aflați în necazuri reale, ale caror vieți au fost distruse de relativismul, irationalismul, fragmentarea și nihilismul culturii noastre de azi. De aceea, cred că cel mai aproape de adevăr ar fi să-l numim un profet-pastor, un vizionar care, pornind de la Biblie, în lumina viziunii lui, a căutat o lume în nevoie și a păstorit oile Domnului. [„„]”

Sînt sigur că nu gresesc deloc aclamîndu-l pe Francis Schaeffer, micul pastor prezbiterian care a văzut bine lucrurile la care privea și care a suferit pentru aceste lucruri cu mult mai multă dragoste decît noi ceilalți, fiind unul din creștinii cu adevărat mari ai timpului meu.”

Ce dor ne este de oameni precum Schaeffer, care să ofere adăpost și să lumineze drumul spre Casa.

Alin Cristea

--1 Comentariu

-

Sînt mulți care se consideră oameni, dar„„; printre noi, ici și colo (mai rar) mai sînt și „„;Oameni ,Oameni.

Comment by Viorel C. — December 19, 2005